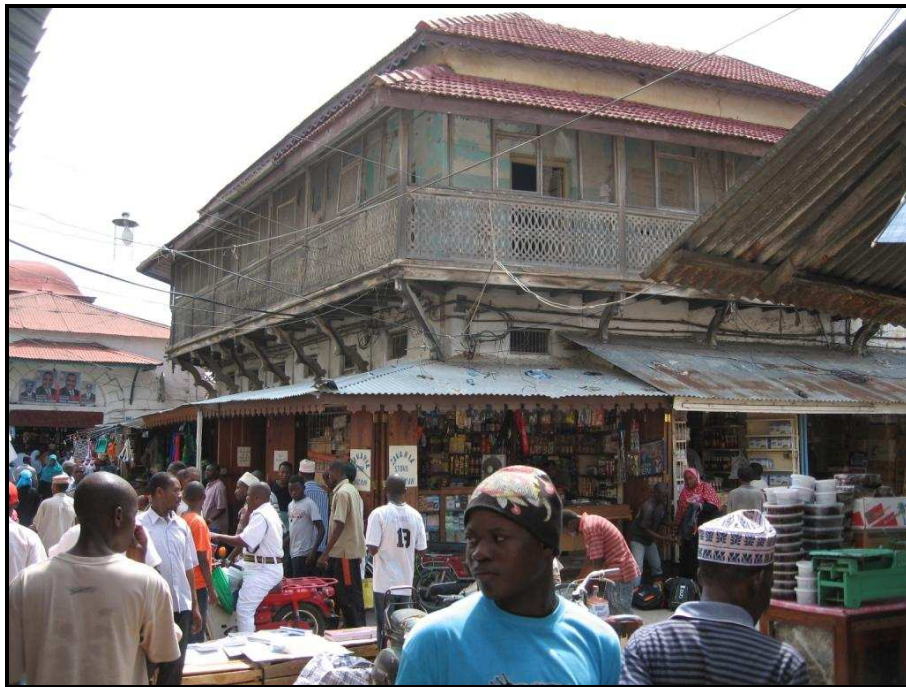

Suomi-Tansania Seura ry * Föreningen Finland-Tanzania rf
Finnish-Tanzanian Friendship Society

TAARIFA

Oct/2011

Market scene of Zanzibar town

In this issue:

50 years of Independence - Celebration Program
Call for input to special Taarifa
A Finnish family and their God-child in Tanzania
Albinos in Tanzania - The fight by Josephat Torner
Swahili Club
and more...

TAARIFA

Julkaisija:
Suomi-Tansania Seura ry

Seuran hallitus:

Sebastian Gahnström, pj
Dennis Londo, varapj
Pertti Vanne, taloudenhoitaja
Marjaana Toiviainen, sihteeri
Jorma Paukku
Edward Mutafungwa
Tapio Pitkänen
Noel Makumuli
Godfrey Mwamalumbili
Ilona Tikka

Varajäsenet:

Andrea Fichtmüller
Bertha Mashalla

Jäsenmaksut

Opiskelijat/työttömät 5 euroa
Jäsen/perhe 15 euroa
Ainajäsen 100 euroa
Kannattajajäsen 200 euroa

Yhdistyksen tili:

Sampo 800018-492663

Maksukuitin viestiosaan on tärkeää kirjoittaa nimi ja osoite jäsenpostin ja-lehdensaamisen varmistamiseksi. Kirjoita myös sähköpostiosoite ja puhelinnumero rekisterimme varten.

Voit myös lähettää tiedot s-postitse osoitteeseen:
suomitansaniaseura@gmail.com

TERVETULO!

KARIBUNI !

Postiosoite: Suomi-Tansania Seura ry, PL 906, 00101 Helsinki

Sähköposti: suomitansaniaseura@gmail.com

Kotisivu: www.kaapeli.fi/tansania

Taarifa - Oct/2011

Pääkirjoitus
Sivu 4

KUTSU - Tansanian 50-vuotisen itsenäisyyden juhlistaminen –
INVITATION - Tanzania's 50 years of Independence celebration
Sivu 5

Inakuwaje?!
Events, news and updates
Sivu 5

Living with Albinism – Mr. Josephat Torner (englanniksi ja suomeksi)
by Marjaana Toiviainen
Sivu 18

A Finnish family and their God-child (englanniksi ja suomeksi)
by Anja Mallat
Sivu 31

Pääkirjoitus

As you all know, this year marks the 50th anniversary of Tanzanian independence, and the upcoming celebrations in December have also been the focal point of the Association during the past months. 50 years of *uhuru* is a great accomplishment, which of course has to be celebrated accordingly. The Association is therefore arranging a most magnificent **Independence Day party** on December 9th in Puotinkylä-Marjaniemi työväentalo with lots of interesting speeches, great food and even greater music. Karibuni sana!

During the same day in the afternoon, we're arranging a **networking event** for organizations that work in Tanzania in different fields. Our aim is to map what kind activities the various organizations have and to strengthen and improve the cooperation between them. If you want to join the workshop, but you haven't received an invitation yet, then just drop us a line at [tanzania50years\(at\)gmail.com](mailto:tanzania50years@gmail.com) and let us know that you're participating. The same goes for the celebrations in the evening. More info on page 5-6.

Apart from this, we are arranging a really exciting **workshop on immigrant participation** together with Moniheli on the 4th of November. Edward Anderson, an internationally recognized expert in participatory methods, is running the workshop, and the aim is to give immigrant organizations the tools and skills necessary to more actively participate in the decision making organs in the societies in which they function. If you're interested in participating, write [ilona.tikka\(at\)helsinki.fi](mailto:ilona.tikka@helsinki.fi) to check available spots.

Finally, we still need **volunteers** for the Independence Day celebrations, so if you want to help to make the 50th anniversary truly memorable, then contact any of the board members or e-mail addresses above and you're onboard.

See you all in December!

Sebastian Gahnström
Mwenyekiti

***** Kutsu *****

Tansanian 50-vuotisen itsenäisyyden juhlistaminen

Perjantaina 9. joulukuuta 2011

klo 14-17 Tanzania Outreach Initiative -verkostoitumistapahtuma
klo 18.00 alkaen itsenäisyyspäivän juhlatilaisuus

Puotinkylän-Marjaniemen Työväentalo
Rusthollarinkuja 3, 00910 HELSINKI

Suomi-Tansania Seura järjestää perjantaina 9. joulukuuta 2011 verkostoitumistapahtuman "Tanzania Outreach Initiative" kaikille Tansaniassa tällä hetkellä oleville projekteille/toimiville organisaatioille

Tanzania Outreach Initiative -päivän aikana Teillä on mahdollisuus:

- verkostoitua ja tutustua muihin projekteihin ja ihmisiin / luoda toimivia ja jatkuvia verkostoja ja yhteistyömahdollisuuksia muiden järjestöjen kanssa
- esitellä oma projektinne suullisesti/ osallistua "roundtable"-keskusteluihin
- esitellä oma projektinne valokuvilla/julisteilla pienessä näyttelyssä

Verkostoitumistapahtuma järjestetään perjantaina **9.12. klo 14-17** välisenä aikana Puotinkylän-Marjaniemen Työväentalolla Helsingissä.

Roundtable-keskustelut järjestetään teemoittain. Teemat ovat:

• Terveys/Urheilu	Health/Sports
• Nuorisotyö/ Kasvatus/ Koulutus	Youth/Education
• Kulttuuri/ Taide/ Musiikki	Music/ Art/ Culture
• Ympäristö/ Kestävä kehitys	Environment/ Sustainable development
• Rahoitus/ Yrittäjyys/ IT	Investment/ Business/ IT
• Ihmisoikeudet/ Sosiaalityö	Human rights/ Social work

Pöytien teemat voivat vielä muuttua, ja toivommekin teiltä ideoita teemojen kehittämiseen. Toivomme, että projektillenne löytyy teema, jonka puitteissa voitte pitää lyhyen suullisen esityksen toiminnastanne. Esitykset pidetään omissa teemaryhmissä. Teemoittain keskusteleminen mahdollistaa tutustumisen muihin samojen kysymysten parissa työskenteleviin organisaatioihin. Iltapäivän aikana voitte osallistua myös muiden teemojen parissa käytäviin keskusteluihin.

Projektinne visuaalinen esittely: Tarjoamme mahdollisuuden laittaa esille valokuvia ja julisteita projektistanne esittelyalueelle. Olette tervetulleita valmistelevaan esittelyaluetta tuntia ennen tilaisuuden alkua, eli klo 13 alkaen.

Tavoitteena on toisiinsa verkostoitumalla tutustua eri projekteihin, joita tällä hetkellä toteutetaan Tansaniassa. Pidemmän tähtäimen tavoitteena on aloittaa yhteistyön ja jatkuvan verkostoitumisen rakentaminen. Tilaisuudessa esitellään jatkuvan Tansaniaan liittyvien projektien ja järjestöjen verkostoitumisen mahdollisuudet ja työkalut (esim. wiki).

Iltapäivän aikana ilmainen kahvi- ja teetarjoilu sekä pientä syötävää.

Mikäli teillä on ideoita iltapäivän kehittämiseksi, otamme ajatuksianne mielellämme vastaan. Kuulemme myös kiinnostuksestanne tilaisuutta kohtaan mielellämme heti kutsun saatuanne.

50-vuotisitsenäisyyspäiväjuhla

Tansanian 50-vuotista itsenäisyyttä juhlistetaan samassa tilassa klo 18.00 alkaen. Illan virallinen ohjelma julkistetaan myöhemmin. Juhlaan sisältyy puheita, muistelua 50-vuotisen itsenäisyyden ajalta, sekä musiikki- ja tanssiesityksiä. Kaikki ovat tervetulleita juhlistamaan 50-vuotiasta Tansaniaa!

Ilmoittautuminen tilaisuuteen viimeistään 15.11. mennessä osoitteeseen:
Tanzania50years@gmail.com

Olkaa ystävällisiä ja ilmoittakaa järjestönne ja projektinne nimi, osallistujien nimet ja se, osallistutteko vain iltapäivään vai myös illan juhlaan.

Taarifa- 50-vuotisjuhlan juhlalehti

Etsimme samalla Suomi-Tansania Seuran julkaisemaan Taarifa-lehteen uusia artikkeleita ja uutisia Tansaniasta. Mikäli Teillä on tarina kerrottavana, olkaa ystävällisiä ja ottakaa yhteyttä: Tanzania50years@gmail.com

Tervetuloa verkostoitumaan ja juhlistamaan Tansanian 50-vuotista taivalta kanssamme!

Suomi-Tansania Seuran hallitus

What are your memories of Tanzania?

Call for stories, photos, videos and more of 50 years of Tanzanian independence!

For the grandious Independence Day celebrations in December, we are collecting stories and anecdotes for SPECIAL EDITION of TAARIFA to be published at the party. We want to hear what made Tanzania special for you. What has changed, what has remained the same? What does 50 years of independence mean to you? Adventures, success stories, failures, descriptions of everyday life, revelations, lives lived – we want to hear it all!

We're also looking for pictures and videos for the celebrations, to be part of our picture and video exhibition. So please feel free to send any memorable moments that you managed to catch on camera to us, especially pictures from the old times are wanted.

Please send any stories, pictures or other material to us by **30 November 2011** to tanzania50years@gmail.com. You can also contact us via phone on 0440-111773.

We're looking for input from Tanzanians and Finns (and other nationalities) alike, so please help us make the Special Edition a good account of 50 years of Finnish-Tanzanian cooperation!

Mitä muistoja sinulla on Tansaniasta?

Keräämme tarinoita, kuvia, videoita ja kaikkea muuta liittyen itsenäisen Tansanian 50-vuotiseen historiaan.

Sopivasti itsenäisyysjuhliä varten Suomi-Tansania seura julkaisee erikoispainoksen jäsenlehdestämme Taarifasta, johon kaivataan tarinoita ja kertomuksia Tansaniasta. Haluamme kuulla, mikä tekee Tansaniasta erityisen paikan juuri sinulle? Mikä on muuttunut vuosien varrella, mikä on pysynyt ennallaan? Mitä ajatuksia 50-vuotispäivä herättää sinussa, ja mitä juhlapäivä sinulle merkitsee? Seikkailuja, menestystarinoita, epäonnistumisia, kertomuksia arjesta, muistoja, oivalluksia ja elämäntarinoita – haluamme kuulla kaiken!

Keräämme myös kuvia ja videoita juhlien kuva- ja videonäyttelyä varten. Otamme siis mielellämme vastaan kaikki ikimuistoiset hetket, joita olet onnistunut saaman nauhalle. Varsinkin vanhemmat kuvat ovat haluttua tavaraa.

Lähetäthän kaikki tarinat, kuvat, videot tai muun Tansania-aineiston osoitteeseen [tanzania50years\(at\)gmail.com](mailto:tanzania50years(at)gmail.com) **30.11 mennessä**. Voit myös ottaa meihin yhteyttä puhelimitse numeroon 0440-111773.

Kaipaamme aineistoa niin tansanialaisilta kuin suomalaisilta (sekä muiden maiden kansalaisilta) yhteisön jäseniltä, auta siis meitä tekemään Taarifan erikoispainoksesta hieno katsaus suomalais-tansanialaiseen yhteistyöhön 50 vuoden aikana!

Inakuwaje?!

What's up?! Mikä meininki?!

Partnerships - Finland and Tanzania

Suomalais-tansanialainen yhteistyö ei rajoitu järjestöjen ja valtioiden väliseen toimintaan – yllättävän monella suomalaisella kunnalla on ystäväkunta Tansaniassa.

Tampere - Mwanza
Kemi - Tanga
Vaasa - Morogoro

Haapavesi - Bagamoyo
Hartola - Iramba
Kokkola - Ilala

Suomen Kuntaliiton mukaan pohjoisen ja etelän kuntien yhteistyöohjelma vahvistaa kuntien osaamista hyvinvoinnin edistäjänä sekä tukee paikallista päätöksentekoa ja hyvää hallintoa maailmanlaajuisesti. Suomen kunnat voivat hakea Kuntaliitolta rahoitusta yhteistyölleen Afrikan kuntien kanssa.

Jos tunnet muita suomalais-tansanialaisia yhteistyömuotoja – yrityksiä, kouluja, yliopistoja jne. – otamme mielellämme vastaan tietoja niistä. Laadinnan alla on nimittäin laajamittainen kartoitus kaikesta siitä yhteistyötoiminnasta mitä maidemme välillä on, eli ei kun tietoa tulemaan vaan!

Cooperation between Finland and Tanzania is not limited to NGOs and governments – there are for instance a range of Finnish municipalities that have friendship municipalities in Tanzania.

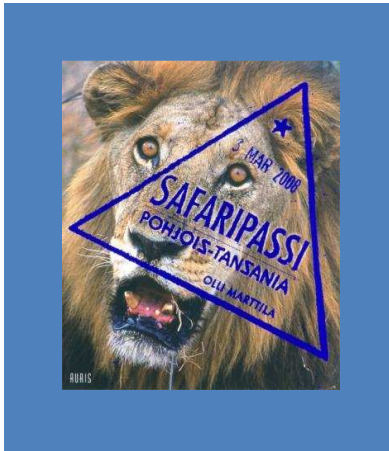
Tampere - Mwanza
Kemi - Tanga
Vaasa - Morogoro

Haapavesi - Bagamoyo
Hartola - Iramba
Kokkola - Ilala

The North-South Local Government Cooperation Programme coordinated by the Association of Finnish Local and Regional Authorities builds capacity and strengthens the role of local governments world-wide. Finnish local governments can apply finances from the Association to plan and implement co-operation with their southern partners.

If you know of other partnerships or forms of cooperation - e.g. companies, schools, universities etc. - between Finland and Tanzania, please let us know! We're in the process of mapping all the different forms of Finnish-Tanzanian cooperation there is, so please help us out!

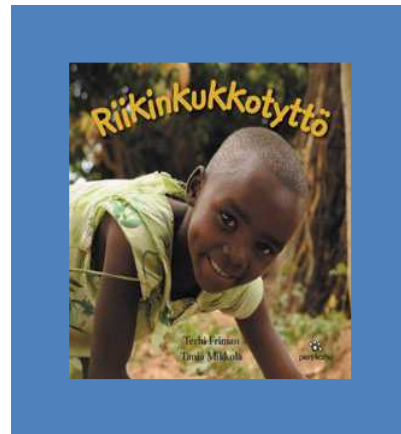
Kirja – täydellinen joululahja!

Käsikirja **Safaripassi. Pohjois-Tansania** (Auris, 2008), Olli Marttila, 352 sivua, 520 kuvaa, 1,8 kiloa

Kirja esittelee seikkaperäisesti paitsi Pohjois-Tansanian luontoa, myös monilta osin alueen kulttuuria. Teos esittelee ensi kertaa suomalaisessa kirjallisuudessa alueen tärkeimmät heimot. Kirja jakaantuu viiteen osioon: Maapassi keskittyy Tansanian paikallisiin olosuhteisiin mm. esitellen seitsemän tärkeintä heimoa. Menopassi taustoittaa safarien historiaa ja kertoo käytännön ohjeita nykyaikaisille safarimatkoille. Luontopassissa käydään läpi suojelutoimintaa, ilmastoa ja eliöstöä. Lajipassissa esitellään kaikkiaan 160 kasvia, nisäkstä ja lintua. Puistopassi esittelee Pohjois-Tansanian seitsemän tunnetuinta puistoa: Mkomazi, Kilimanjaro, Arusha, Tarangire, Manyara, Ngorongoro ja Serengeti.

Jäsenille 10 euroa ja ei-jäsenille 20 euroa (+ postitusk.)

Uusi kirja tansanialaisesta pikkutyöstä

Terhi Friman vieraili valokuvaaja Tanja Mikkolan kanssa Tansaniassa Mwanzassa. He tekivät Kordelinin säätiön apurahan turvin kirjan pienestä tansanialaistytöstä Tausista. Tausi on kahdeksanvuotias maalaistyttö, joka on aloittanut koulun hyvin tuloksin ja joka toivoo olevansa aikuisena opettaja. Kirjan tekijät viettivät aikaa Tausin kanssa kotona ja koulussa, ja kuvateos julkaistiin tämän vuoden syyskuussa. Kustantaja on Pieni Karhu, ja kirja on jo nyt nettimainonnassa nimellä Riikinkukkotyttö.

Tekijät toivovat kirjalleen hyvää vastaanottoa, sillä he haluavat myynnin turvin auttaa Tausia ja varsinkin hänen kouluun. Jos olet kiinnostunut kirjasta, ota yhteyttä Terhi Frimaniin: www.komeetta.eu, www.freet.fi, +358 50 58 29 623, terhi.friman@pispala.net

News from Dar es Salaam

Kepa's Development Policy Officer Linda Lönnqvist gives us the latest on life in Dar es Salaam.

Kepan kehityspoliittinen työntekijä Tansaniassa Linda Lönnqvist kertoo meille kuulumisia Dar es Salaamista.

Dar es Salaam is feeling like an exciting and contemporary city these days. Launching an architectural magazine and bike courier service!

Suomeksi

Dar es Salaamissa sattuu ja tapahtuu! Viikonloppuna Goethe-instituutti piti seminaarin Darin arkkitehtuurista, identiteetistä ja uudesta asemakaavasta. Ardhi-yliopiston opiskelijat lanseerasivat Tansanian ensimmäisen arkkitehtuuri-lehden 'Anza'.

Pyöräilijäyhdistys UWABA on myös avannut kuriiryhtiön, Fasta Bike Couriers' joita suosittelen kaupungin sisäisten kuriiripalvelujen käyttöön: nopeaa ja ekologista!

Suosittelen myös paria Dar-aiheista blogia: Charlesin kuvablogia 'Tembelea jiji la Dar kwa picha' ja taiteilija Sarah Markesin 'Street Level' -piirustuksia.

Ottakaa myös yhteyttä Facebookin kautta: olen 'Linda Lönnqvist at Work' jos Darissa asuvan kehopol-työntekijän elämä ja havainnot kiinnostavat; ja teemaa jatkaen viime viikolla julkaistiin kirjoittamani kolumni Kepan nettisivuilla, aiheena 'köyhyyden klassikko: rahan pula' Tansanian poliisilaitoksessa.

In English

1. Architecture!

I spent the weekend at an interesting symposium about Dar es Salaam. It was about the built environment and identity, organised by the Goethe Institute. There was art and banners of 'Stars of Dar' buildings in an old house in the city centre (this exhibition is still on if you want to see it!), videos of Dar residents talking about their city, talks by architects and city planners from around the world, and discussions about heritage and the new city master plan with all sorts of VIPs, including Minister of Lands and Human Settlement Development Prof. Anna Tibaijuka. Exciting times and a great opportunity to think more about the place we live in! Take a look at the programme here or go to the Ephrahim Building for the art installation "Urban Dreamspace". During this time, architecture students from Ardhi University worked with architects from Swiss architecture magazine Camenzind to make Tanzania's first architectural magazine "Anza". If you are in Dar and want a hard copy, I have some at the KEPA office.

2. Bike couriers!

The other big event of the weekend was the launch of 'Fasta' Bike Courier Service!

This has been a long time coming, with the Dar cyclists' association UWABA wanting to put their members' skills to profitable use. Now they have registered as a company and set up their service. We all know that bikes are often the fastest way to get through jammed traffic (a regular occurrence in Dar) and now we have a company that'll deliver our documents from office to office or from the post box to office, or even stand in que on our behalf, using quiet, environmentally friendly cycle power! It's also a social enterprise. Support an excellent entrepreneurial initiative: Next time you need a delivery, try Fasta Cycle Messengers.

3. Feeling nostalgic?

If you're feeling nostalgic for Dar es Salaam, try these two blogs: the photo blog by Charles "Tembea jiji la Dar kwa picha" where he posts pictures of new or notable buildings, and artist Sarah Markes' "Street Level" drawings. Sarah had an art exhibition last week and has published a coffee table book too.

4. Linda on Facebook

If you want more updates and comments about life as a DPO at KEPA Dar, let's be friends on facebook. Look for 'Linda Lönnqvist at work' and you'll see the little picture of me at a TANGO workshop in Mbeya last year.

5. Kolumni!

Ellette ole jo bonganneet tuoreinta kolumniani Kepan verkkosivuilla. Aiheena 'asiaa Oysterbayn poliisiasemalle'.

Dar-terveisin, with greetings from Dar,
Linda

Linda Lönnqvist

Development Policy Officer

KEPA, Service Centre for Development Cooperation, Tel: 022 215 1582

Email: linda.lonnqvist@kepa.fi , Kupa Tanzania, P.O.Box 38618, Dar es Salaam,
Tanzania, visiting address: Plot 559, Malik/Kalenga Street, Upanga

SWAHILI CLUB

Do you have some basic knowledge in Kiswahili and you would like to improve your Kiswahili skills?

Suomi-Tansania Seura has created the Swahili Club for all people who are interested in Kiswahili language. The idea was born during this year's World Village Festival where a lot of people were asking for a Swahili conversation club. Most of the people who had been asking had either lived in Tanzania at some point in their lives or had been studying Kiswahili out of interest.

The Swahili club is free of charge for all people who wish to practice their Kiswahili and join the club. What interests you about Kiswahili? What do you love the most about Kiswahili?

Welcome to the club so that we can discuss different topics. Come and feel the relaxed atmosphere while we enjoy our discussions and share memories about experiences in Tanzania and Finland.

We meet every second week on Saturday at the Caisa Cultural Center in Helsinki between 1500 and 1700 hours. The address is Kulttuurikeskus Caisa (Vuorikatu 14, Kaisaniemi), meeting room 3.

For more information about the Swahili Club contact Mr. Noel Alex Makumuli (044 30 77 817) or via e-mail (alexnoel81@gmail.com).

The timetable is as follows:

Date	Time
29-10-2011	1500-1700
12-11-2011	1500-1700
26-11-2011	1500-1700
10-12-2011	1500-1700

Karibuni sana!
Suomi-Tansania seura

Mambo vipi!!! Je unakumbuka ulivyokuwa kipindi kile ulipokuwa Tanzania? Kwa nini tusahau kiswahili!?

Mimi sipendi kusahau kiswahili kwa maana Kiswahili ni poa!! Kiswahili kinavutia!! Kiswahili nakipenda!! Sasa kama unapenda kiswahili.. Sikiliza!!

Njoo tupige stori!! Karibu sana kwenye jumba la kitamaduni la Kaisa. Mahali ni Kaisa, Helsinki na mtaa ni Vuorikatu nyumba namba kumi na nne (14), chumba namba tatu (3)..

Tunakutana kuanzia saa tisa alasiri (1500) hadi saa kumi na moja (1700)...Njoo tuongee kiswahili, tuimbe kiswahili, na tupate habari kutoka Tanzania...

Kwa maelezo zaidi wasiliana na ndugu Noel Makumuli kwa simu (044 30 77 817) au barua pepe (alexnoel81@gmail.com).

Wewe ndiye Rafiki yangu!! Njoo tuzungumze basi!!!
Ratiba ni kama ifuatavyo!!

Tarehe	Muda
29-10-2011	1500-1700
12-11-2011	1500-1700
26-11-2011	1500-1700
10-12-2011	1500-1700

Karibuni Sana.. Karibuni Wote..

Suomi-Tansania seura järjestää tänä syksynä swahilin kielen keskustelukerhon niille kyseisestä kielestä kiinnostuneille, jotka haluavat kehittää keskustelutaitojaan. Kerho järjestetään joka toinen lauantai klo 15-17 Kulttuurikeskus Caisan kokoushuoneessa 3. Kerho kokoontui ensimmäisen kerran syyskuussa, ja ensimmäiset session ovat menneet hyvin, mutta lisää osallistujia mahtuisi mukaan.

Tapaamisissa keskitymme enemmän arjen kielenkäyttöön kuin kielioppiin, ja ideana on järjestää tandem-keskusteluja swahiliksi ja suomeksi, niin että jokainen opiskelija on myös opettaja. Swahili-kerhon yhteyshenkilö on Noel Makumuli (044 30 77 817, alexnoel81@gmail.com). Noelia voi lähestyä kaikissa kerhoon liittyvissä asioissa.

Tervetuloa...Karibuni

Organised by Suomi-Tansania Seura and Moniheli

Unleashing Immigrant Participation - Workshop on member participation and public engagement of associations

Date: Friday 4th November 2011
Time: 10 am- 4 pm
Location: to be confirmed

Target participants: The workshop is meant for *leaders of immigrant organisations and those working with multicultural groups*. The participants should be in a *duplication position* where they can inspire their own members, communities and institutions to run and take part in public participation processes, consultations and community engagement. **Maximum 30 participants.**
Workshop is free of charge and will include a lunch.

Content: The workshop day will provide an introduction to public engagement, participation and dialogue as well as to hands-on practices of how to design a participation process within an association.

The day is divided into 3 sessions:

1. Internal meetings - thinking creatively about an issue
2. Research meetings - improving the association's knowledge about an issue
3. Meetings to overcome conflict - finding and developing agreement

"Immigrants often care passionately about local issues, but struggle to actually get involved. The workshop day will explore what it is that immigrants need if they are to actively participate in building their own communities."

Facilitator of the workshop:

Edward Andersson is the Deputy Director of Involve, and an established expert on methods of participatory decision making. He set up peopleandparticipation.net – the UK's leading public engagement site, and has advised a number of organisations on public engagement strategies, including the European Commission, the OECD and numerous Local Authorities and Health Trusts.

He is a Professional Facilitator (Certified by the International Association of Facilitators), sits on the National Expert Panel on Local Governance for the Department for Communities and Local Government and is a board member of the international not-for profit e-Democracy.org.

Registrations: toimisto@moniheli.fi by latest 31.10.2011

Supported and financed by:

City of Helsinki

OTHER EVENTS – Christmas is looming!

If you want to advertise an event of your area, please contact us for timely publishing.

Etnosoi! – 8.11.2011-13.11.2011

Etnosoi! is an annual festival in Helsinki that includes concerts, clubs and numerous fringe events. The idea of the Etnosoi! Festival – first organized in 1988 – is to encourage people to enjoy new kinds of musical experiences and to present music from all corners of the world.

Organisers: Lippupalvelu

ARS 11 – 15.4.2011-26.11.2011

The ARS 11 exhibition undermines the narrow conception of contemporary African reality as nothing but a continuum of ancient traditions and their modern reiteration. It deconstructs myths and ideas associated with African culture and African contemporary art, and it also brings good news from today's Africa.

Organisers: Kiasma - Museum of Contemporary Art

Opening of Aleksanterinkatu Christmas Street - 20.11.2011

The program starts at the Senate Square at 14:00. Santa Claus and the mayor of Helsinki, Mr. Jussi Pajunen, open the Christmas street and light the Christmas lights at 15:00. After this the Christmas parade gathers at the Senate Square and proceeds along Aleksanterinkatu-Mannerheimintie-Pohjoisesplanadi-Senate Square.

Ladies' Christmas Market - 2.12.2011

Handicrafts such as eg. jewellery, knittings, ceramics, Christmas delicacies etc., all made and sold by women. Location: Wanha Satama, Helsinki

Organisers: Naisten Kulttuuriyhdistys ry.

Lucia - 13.12.2011

Lucia is crowned in the Cathedral at 17:00 after which she will descend the Cathedral stairs to the senate Square. Location: Helsinki

Christmas Market - 11.12.2011

Over 160 vendors offering handicrafts and other unique products including candles, knitted goods, ceramics, cards, clothes. Location: Old Student House, Helsinki

St Thomas Christmas Market - 7.12.2011

There are over 120 stalls at the St Thomas Christmas Market selling eg. crafts, baked goods and other Christmas specialities.

Location: Senate Square, Helsinki

KANSAINVÄLISEN SOSIAALIPOLITIIKAN ILTAPÄIVÄ 2011

HUOLI NUORTEN HYVINVOINNISTA: NÄKÖKULMIA SUOMESTA, EUROOPASTA JA MAAILMALTA

Aika: Maanantai 14.11.2011 klo 13.00 – 16.00

Paikka: Tieteiden talo, Kirkkokatu 6, sali 505, Helsinki

Järjestäjät: Sosiaali- ja terveysturvan keskusliitto (STKL), Suomen ICSW ja Sosiaalipoliittinen yhdistys

Tavoite: Nuorten hyvinvoinnista on tullut huolestuttavia uutisia sekä Suomessa, Euroopassa ja muualla maailmassa viime aikana. Tapahtumat Oslossa ja Lontoossa järkyttivät ja antoivat aihetta huoleen. Myös Suomessa merkit nuorten syrjäytymisestä ja pahoinvoinnista ovat lisääntyneet.

Mitkä ovat nuorten ja nuorison parissa työskentelevien viestit päättäjille ja meille kansalaisille? Minkälaisia sosiaalipoliittisia toimia toivotaan nuorten tilanteen parantamiseksi? Miten maamme ja maailman kehitys ja haasteet, kuten globalisaatio, kilpailuhengen kasvaminen yhteiskunnassa ja finanssikriisi vaikuttavat nuorten hyvinvointiin? Mitkä ovat kansalaisjärjestöihmisten ja tutkijoiden ehdotukset ja toimet nuorten hyvinvoinnin lisääntymiseksi? Iltapäiväseminaarissa haetaan vastausta mm. näihin kysymyksiin.

Osanottajat: Seminaarin osanottajiksi ovat tervetulleita sosiaalipolitiikan tutkijat ja opiskelijat, sosiaali- ja terveydenhuollon työntekijät ja luottamushenkilöt sekä muut kiinnostuneet.

Ilmoittautuminen: pe **4.11.2011 mennessä** sähköpostitse, koulutussihteeri Merit Lemminki (koulutus@stkl.fi) tai puhelimitse (09) 7747 2210. Tilaisuus on maksuton.

OHJELMA (*puheiden otsikot tarkentuvat vielä*)

13.00 Opening Words: Ms. Susan Kuivalainen (PhD), Social Policy Association of Finland.

13.05 European perspectives: The Situation of Young People in Britain Jonathan Hadley (PhD), researcher, University of Helsinki (presentation in English)

13.40 Perspectives from Finland: Voices and Concerns of Young People in Finland Tatjana Pajamäki, Director, Assisting Phone and Internet Services, Mannerheim League for Child Welfare (presentation in Finnish)

14.30 Coffee break

14.45 Perspectives from Overseas: The Situation of Youth in Tanzania Ari Koivu, Director, Liike - Sports and Development (presentation in Finnish)

15.30 Discussion (We will use both English and Finnish languages.)

16.00 Seminar ends.

Lisätietoja: kehittämisspällikkö Uwe Ottka, STKL, puh. (09)7747 2222, gsm 040-042 7995 sp: uwe.ottka@stkl.fi

Past events

The Seura's annual Summer Picnic

© Edward Mutafungwa

The picnic was organized by STS in conjunction with Tufahamiane Club and held on 17th July 2011 at Iso Vasikkasaari in Espoo. The picnic build on a tradition of over two years whereby families with ties or friendship with Tanzania have converged on this scenic Island for a get together, nibbling on bites and playing in the wonderful open spaces. A highlight of this year's picnic were the blue footballs kindly provided by Inga, which turned out to be quite popular for both the adults and children who went on kickabout on the field. Another notable highlight was the ubuyu seeds (from Baobab trees) which were contributed to the picnic

table by Mika. For the many who grew up eating ubuyu in Tanzania this was a very special nostalgic moment. Apart from the ubuyu there was the traditional servings of pilau rice, sambusas and freshly grilled meat which pleased everyone. At the end of the day the picnic contingent took the enjoyable boat ride back to Mätinkylä while discussing the days highlights whilst already counting down to the next picnic!

Living with Albinism in Tanzania

by Marjaana Toiviainen

A Tanzanian activist Josephat Turner had been invited through Abilis Säätiö (Abilis Foundation) to the seminar called "Minority and Indigenous Peoples Rights" in Helsinki, 4-5 October 2011. What are the discriminating structures violating the rights of the minorities and indigenous peoples? How can we break down these discriminating structures? Here are some of Josephat's thoughts regarding these questions.

© Charlotta Boucht,
provided by Abilis Säätiö

My name is Josephat Turner. I am a Tanzanian man who was born in Mwanza, Tanzania some 34 years ago. For all those 34 years I have faced many, many problems due to the color of my skin. I was one of 35 children born into a polygamous family. I was the 28th child to be born and the only child in my family with albinism.

What is Albinism?

Albinism is a rare genetic condition occurring in both genders regardless of ethnicity. It is caused by the meeting of 2 recessive genes leading to an absence of the enzyme, necessary to produce dark pigment in the skin. My skin is therefore left without color and appearing white. Without the protective pigment melanin, ultra-violet light penetrates my skin. My skin is therefore vulnerable to damage – a problem particularly severe under our African hot sun. In Europe and America it is estimated that 1 in 20000 people

have some form of albinism. In Tanzania, however, it is 5 times as common with 1 in 4000 being affected. This issue is global; however, the reality with living with my condition in Africa is still widely unknown.

My childhood

I have been told that when my mother gave birth to me, and people in my village saw me for the first time, they laughed. So at birth I was given the name which means in my mother tongue "to laugh at". Like so many children with albinism in Africa, my parents were advised by their neighbors to kill me, but I was lucky that my mother and father loved me enough to keep me. My childhood was very difficult – I was the only one out of thousands of people in my village who looked like me. I could not eat with others and was never allowed to attend social events like the rest of my family. Growing up in a community that stigmatized me meant I spent most of my young childhood feeling completely isolated. Like so many children with albinism in Africa today, I felt worthless and very alone.

When my mother died I was 7 years old. That was when I lost my only friend. At nine I was sent by my father to Furaha School, a special school for people with my condition. It was then I realized there were others like me, that I was not alone, that others too were stigmatized and segregated within their communities. It was, I discovered, a much bigger issue than my individual experience.

This stigmatization I experienced as a child has never stopped and today in Tanzania I am continually judged on the color of my skin alone.

The reality is that life is harsh for thousands of other Africans who suffer from albinism. The stigma that surrounds us has been ingrained within society for many generations and throughout our lives we battle with prejudice, social exclusion and isolation. We are seen as a curse from God, and we are believed to bring bad luck to the households we are born into. Many of us are killed at birth or rejected by our families. In rural Tanzania it is a belief that people with albinism are not African, leaving those suffering from the condition with little sense of racial identity. In addition, without the protective pigment melanin, ultra-violet light penetrates our skin. Africans with albinism are therefore one of the most vulnerable groups in the world to skin cancer – and it is our biggest killer. Lack of education, knowledge, protective sunscreen, wide rimmed hats and proper clothing are resulting in epidemic rates of death due to this preventable disease. As an albino man I burn and blister very, very easily and if I do not protect my skin properly, it is highly likely that I will die of skin cancer before I reach the age of 40. The average life expectancy for a person with albinism in Africa is 35 years.

My albinism is also responsible for problems with my eyesight. With little or no visual aids and a general lack of understanding from the community of our condition, children with albinism have extreme difficulty in completing their education. This leads to chronic unemployment and results in many having to resort to working outside in the hot sun without any protection.

The genocide years

In recent times the situation for people with albinism has become desperate. Since 2007, people with albinism have been brutally murdered because of ignorant and ridiculous claims by witch doctors that albino body parts can bring you great wealth. It is this false, superstitious belief that has created a market for albino body parts and has led to the persecution, killing and hunting of more than 60 people with albinism in Tanzania. Official reports indicate that between 2007 and 2010, 66 persons with albinism have been brutally attacked: their body parts hacked off and sold to witchdoctors. Of the 66 attacks, 57 were murders and 9 are mutilated survivors. Leaders of the albinism community believe that the number of attacks and deaths is closer to 100 or more. As an albino man walking through a village in his own country I know that people are looking at me thinking I am "a deal" worth a lot of money perhaps; my arms alone could fetch them a small fortune. We are being hunted in our own country, by people in our own communities, by our own neighbors, and in some cases by our own family members.

I would like to tell you a story about a 13-year-old girl **Kabula Nkalango**. I met her in a school that has been created specifically to protect children with albinism from being attacked and killed. The fact that a school like this is necessary could surely only be described as a shame on our nation – but 13 year old Kabula was there, on her own, continuing to survive. Kabula only has the use of her left arm because the right arm was hacked off in the middle of the night by men in search of albino body parts. They beat her, held her down, put a piece of wood behind her limb and sawed it off with a blunt machete. After the arm was removed the men fetched kerosene and sealed her hemorrhaging wound with fire. They left a blood soaked, scared, unconscious Kabula on the floor. They had got what they came for. Kabula is one of nine people, mostly children, who have survived a brutal machete attack. People, who are now forced to live in fear and without limbs.

There are 118 children with albinism herded into this “special” school that is surrounded by a high wall and guarded by police officers at night. It feels more like an orphanage-type prison for children who have done nothing wrong other than looking a little different from others. Abandoned and dumped for their safety they are growing up confused and segregated from the wider community, with their condition becoming further mystified and alienated from society. They cannot play in the fields or go to the market because no-one can leave this place of protection. This school is just one among many that are cropping up all over Tanzania. I know this because I have visited them. Currently there is no plan in place for these children to be integrated back into society. Confused and guarded by police, children as young as 2 years old, abandoned by their parents, have no future. This is not only in Tanzania, but throughout Africa.

A local women choir addressing the issue of albinism during their performance in Bweranyange, Karagwe. Songs are a powerful tool in educating people about the situation of the stigmatized group.

© photograph by Marjaana Toiviainen

Taking action

Over the last 4 years, as the attacks and killings have escalated in our country, I have journeyed across Tanzania to speak with the nation about the human rights of albinos and to comfort the communities where the killings have taken place. I strongly believe in directly educating communities about albinism and facing stigma front on. Recently I spoke to a community on the Burundi-Tanzania border who told me that they had taken action against the killings and decided to send all people

with albinism and mothers who have children with albinism to a special camp. When I visited this camp, I was deeply shocked at what I saw. This was, in my humble opinion, a refugee camp for albinos. A refugee camp of color. This place is the first of its kind and a dangerous precedent for our country to be setting. Refugees in our own country and for what reason I ask?

Women and children were living inside a 15ft brick wall barrier protecting them from the outside world. I met **Mumma Felicity**, a non-albino lady who had one of her albino children – 4-year-old **Neema** - snatched at night only to be found dead the next morning in a nearby forest with her legs missing. Mumma Felicity fled to this camp only to protect her second child. Another woman, **Bibi Anna**, a 63-year-old lady, just said to me that she missed her home, her farm, her family, and was desperate to leave. She was fed up with standing in a line and waiting for food like a child. **Rachia** said this place had stolen her dignity as a woman and that she was worried about the children she had left behind at home. It was 2 years since she had last seen them – her community had told her she had to come to the camp for her own safety.

All of the women there asked me when they would be able to leave and return home. I had no answer for them because I did not know.

The last story I would like to tell you is about a 16-year-old boy called **Vedastus Zangule**. Vedastus lives on a remote island in Lake Victoria. He has not been to school for nearly 4 years because of his albinism. When children in his village go fishing they ask Vedastus to come with them to keep them safe and prevent them from drowning. In Veda's village it is believed that albinos float on water. All that Vedastus wants is to complete his education, make friends and lead a good, simple life – but society and the ignorance of those around him will not let this happen. Like so many people with albinism, Vedastus has been left alone in the dark.

In Vedastus I see my own struggle as a young boy, lonely, isolated and scared.

How can we fight these beliefs?

© Kari Botas, taken at the Seminar

I feel as though my whole life I have been climbing a mountain of stigma. So in August this year I attempted to climb Mount Kilimanjaro. My aim was to get to the top and prove to all of Tanzania, all of Africa, and indeed the entire world that a person with albinism is a person that is capable of anything and everything. My aim was to take the rights of people with albinism to the top of Africa and shout as loud as I could:

"A person with albinism is not someone to be feared!
A person with albinism is not someone to be persecuted!
A person with albinism is not someone to be hunted like a wild animal, chopped up
and sold for the highest price! A person with albinism is a human being!"

Mount Kilimanjaro is nearly 6000 meters high and it took me 8 days of walking and climbing to reach it's summit. I encountered altitude sickness, extreme remoteness, sub zero temperatures and of course my biggest natural enemy, the sun, which was at its most powerful throughout the climb. I am not a professional climber or an athlete. I am just an ordinary Tanzanian man with an important message to deliver. My hope and faith is that one day we will be recognized as human beings. I reached the mountain top and fulfilled a dream I have had for many years and became the first Tanzanian albino to reach the summit of Mount Kilimanjaro. It will be hard to change the way people think about us. It may not happen in my lifetime, but I am not afraid and I will not stop shouting.

Special schools are not the answer. Refugee camps are not the answer. The answer is education, leading to understanding, leading to compassion, leading to community action. It will take every one of us to be victorious in this struggle, but it is my continual hope that we can do it together and it is this hope that I always keep with me.

Lisää tietoa:

BBC julkaisee vuonna 2012 dokumenttielokuvan Josephat Tornerin matkasta Kilimanjaron huipulle.

Abilis Säätiö: ABILIS-säätiön perusti joukko suomalaisia vammaisvaikuttajia vuonna 1998. Säätiö tukee pääasiassa Suomen Ulkoasiainministeriön myöntämällä varoilla kehitysmaiden vammaisten ihmisten elämää eri tavoin parantavia pieniä projekteja. ABILIKSEN tukemat hankkeet ovat aina lähtöisin vammaisten tarpeista. Vammaiset itse ovat niissä keskeisiä suunnittelijoita, toteuttajia, projektin omistajia ja hyötyjiä. Abilis maksaa tuen suoraan vammaisten omille järjestöille tai oma-apuryhmille. Hankkeilla edistetään vammaisten ihmisten yhtäläisten mahdollisuuksien toteutumista, itsenäistä elämää, ihmisoikeuksia sekä taloudellista toimentuloa. Abilis tukee erityisesti hankkeita, jotka edistävät vammaisten ihmisoikeuksia ja parantavat vammaisten naisten asemaa. Abilixen rahoittamia projekteja on meneillään keskimäärin 250 noin 45 eri maassa, myös Tansaniassa. (<http://www.abilis.fi/>)

Ihmisoikeusaktivisti Josephat Turner kiipesi ensimmäisenä albiinona Kilimanjaron huipulle

Albiinoilla käydään yhä ihmiskauppaa Tansaniassa

Teksti: Marjaana Toiviainen

”Kun synnyin, koko kylä neuvoi äitiäni hankkiutumaan minusta eroon, myrkyttämään tai hukuttamaan minut. He uskoivat, että olin kirottu. Äiti kuitenkin rakasti minua ja päätti kestää kaiken syrjinnän, jota hänkin sai osakseen vain siksi, miltä näytin. Hän oli rohkea. Hänen ansiostaan olen tässä.” Helsinkiläisen kahvilan pöydän ääressä 34-vuotiaan Josephat Tornerin elämäntarina kuulostaa uskomattomalta.

Lokakuussa Suomessa vierailut Torner tunnetaan Tansaniassa ja muualla maailmassa albiinon oikeuksien puolesta kamppailevana aktivistina. Mwanzassa kasvanut ihmisoikeuksien puolustaja tietää omakohtaisesti, millaisia ongelmia albiinot kohtaavat. Hän on moniavioisen perheensä 35 lapsesta ainoa albiino, eikä kotikylässä Ng’wang’wegessä asunut yhtään kohtalotoveria.

”Stigma oli valtava. Ihonvärini vuoksi vietin lapsuuteni eristettynä, hyljeksittynä ja yksin. Itkin ja mietin, miksi minut on kirottu, miksi näytän tällaiselta, miksei kukaan muu ole samanlainen. Vastauksia tai minkäänlaista tietoa albinismista minulla ei ollut.”

9-vuotiaana Torner aloitti albiinolapsille tarkoitettu koulussa. Hän huomasi, ettei ole ainoa, jonka elämään albinismi vaikuttaa. Sen myötä kirkastui myös oma elämäntehtävä.

”Tajusin, että haluan antaa ääneni äänettömille, koteihinsa piilotetuille albiinoille, stigmatisoiduille yhteisöinsä hyljeksimille ihmisille.”

Stigmaa vastaan tosiasioilla

Jo 10 vuoden ajan Torner onkin kiertänyt Tansaniaa albiinon oikeuksien puolustajana. Tällä hetkellä Torner työskentelee Fida Internationalin ja FPCT-helluntaikirkon vammaistyössä.

”Meihin albiinoihin on Tansaniassa ja muualla Afrikassa suhtauduttu aina hyvin taikauskoisesti. Koska ulkonäkömme eroaa niin selvästi muista, joidenkin kansojen parissa meidän on uskottu tuovan kirouksia ja aiheuttavan onnettomuuksia koko kylälle sekä kantavan maagisia voimia. Meitä saatetaan pitää esimerkiksi aaveina tai noitina. Toisaalta joidenkin kansojen keskuudessa albiinujen on uskottu tuovan mukanaan ylikuonnollista onnea ja menestystä. Albiinoja on jopa heidän kuoltuaan haudattu kotien lattioiden alle siunausta tuomaan. Silti olemme kaikkialla karteltuja, pilkattuja, pelättyjä ja sosiaalisesti leimattuja.”

Torner pyrkii levittämään tietoa albinismin lääketieteellisistä syistä. Kyseessä on perintötekijöiden aiheuttama väripigmentin muutos iholla, hiuksissa ja silmissä. Albinismi ei vaikuta muuhun kehitykseen, eikä sillä ole tekemistä vaaleapigmenttisyiden, esimerkiksi vaaleahiuksisuuden kanssa. Albiinoja syntyy usein täysin mustaihoisille vanhemmille, joilla molemmilla on pigmenttipuutos piilevänä ominaisuutena. Albiinujen iho on erityisen herkkää auringon ultraviolettisäteilylle, ja heidän näöntarkkuutensa voi olla heikko. Suurin osa albiinoista Afrikan auringon alla menehtyy ihosyöpään ennen 30-vuotispäiväänsä.

”Vain harvalla albiinolla on tarpeeksi pitkähihaisia paitoja ja leveälierisiä päähineitä. Toisaalta elintärkeisiin aurinkovoiteisiin ei ole rahaa. Useimmat albiinot kaipaavat myös silmälasia ja säännöllistä näkökyvyn seurantaa.”

Koko maailmassa noin joka 20 000:s ihminen on albino, mutta Saharan eteläpuoleisessa Afrikassa albinismi on huomattavasti muita alueita yleisempää. Tansaniassa arvioidaan olevan 170000 albiinoa, mutta arviot heittelevät kymmenillä tuhansilla.

”Olemme yksi Tansanian eristetyimmistä ja köyhimmistä kansanosista. Lukutaidottomuus ja työttömyys ovat keskuudessamme yleisiä. Vaikkei albiinolasta hylättäisi pienenä, kuten usein käy, vanhemmat eivät yleensä vie heitä kouluun. Työnsaantia puolestaan vaikeuttavat ennakkoluulot. Albiinujen uskotaan jopa olevan kykenemättömiä työntekoon.”

Murha-aalto Viktorianjärveltä

Albiinoja on kautta aikojen myös tapettu pelkojen ja ennakkoluulojen vuoksi, usein heti synnytyksen jälkeen. Viime vuosina albiinot ovat kuitenkin kohdanneet entistä silmittömämmän uhan; tansanialaiset noitatorit ovat tehneet heistä tuottavan bisneksen. He myyvät albiinujen luita ja ruumiinosia, hiuksia ja verta rikkautta tuottavina onnenkaluina. Vain noin viiden vuoden aikana albiinujen suoranaisesta metsästämisestä on tullut systemaattista ja organisoitua. Murha-aallon kaltaista ei ole aiemmin nähty.

Kansainvälisen Punaisen Ristin *Through Albino Eyes* -raportin (2009) mukaan ongelma räjähti käsiin vuonna 2007. Ensimmäiset murhat tapahtuivat kuitenkin jo 2006. Ilmiö sai alkunsa Viktorianjärven ympäriltä, erityisesti Mwanzasta. Punaisen Ristin lisäksi Tansanian albiinoyhteisö TAS pitää kirjaa surmista. Tilastoituja murhia tai niiden yrityksiä on lähes 70, mutta todellinen määrä arvioidaan huomattavasti suuremmaksi. Lukuun eivät myöskään sisälly vanhempiensa surmaamat

vastasyntyneet albiinolapset.

Tansaniasta murhat ovat levinneet naapurimaiden Kenian, Ruandan ja Burundin puolelle sekä Kongoon. Keskeisin noitatohtorien asiakaskunta on kuitenkin Viktoriajärven eteläpuolella. Ihmiskaupassa liikkuvat suuret rahat. Albiinon ruumiista voi saada jopa 55000 euroa. Mutta miksi ihmiset ovat valmiita maksamaan tuollaisia summia toisen ihmisen ruumiinosista?

”Osa tansanialaisista on saatu uskomaan, että albiinon ruumiinosista tehdyt taikakalut ja –juomat tosiaan tuovat onnea. Noitatohtorit väittävät, että niiden avulla löytää helpommin timantteja maaperästä, saa menestystä poliittisissa projekteissa tai jättimäisiä kalansaaliita. Niiden uskotaan tehostavan lääkkeiden vaikutusta ja tuovan terveyttä, rahaa, perheonnea sekä menestyksekkään uran.”

Torner toteaa, että uskomukset ovat kovin hämmentäviä.

”Minulla on ollut kaikki nämä elimet, jokainen sormi, varvas, käsivarret ja jalat, hiuksia myöten jo 34 vuoden ajan, miksi ihmeessä olen köyhä? Eikö minun pitäisi noiden uskomusten mukaan olla ökyrikas? Ristiriitaista. Ja toisaalta olemme saastaisia, kirottuja ja likaisia, toisaalta ruumiinosamme tuovat valtavasti onnea. Ristiriitaista. Kukaan ei tietävästi ole näillä ruumiinosilla rikastunut. Ja silti murhat jatkuvat. Ristiriitaista!”

Rohdot maksavat valtavia summia, joten asiakkaina ovat lähinnä kaupunkien liikemiehet ja vaalikampanjoihin valmistautuvat poliitikot. Elinkaupan, murhien ja silpomisen taustalla ovat ammattimaiset rikolliset.

”Tästä on tullut hyvin tuottoisa liiketoimi. Noitatohtoreilla on yhteisöissään paljon valtaa sekä yhteyksiä poliitikkoihin ja poliisiin. Kaikki nämä vuodet olen miettinyt, ketkä varsinaisesti ovat tämän takana. Ketkä suurista nimistämme, julkisista henkilöistä, varakkaista liikemiehistä? Vieläkään en tiedä sitä”, Torner huokaa.

Albiinomurhien yleistymiseen vaikuttaa myös Tansanian maaseudun köyhtyminen sekä yhteiskunnan ilmapiirin yleinen kiristyminen. Köyhyyttä on helppo käyttää hyväksi. Jos joku on valmis maksamaan tuhansia euroja kokonaisuudesta surmatusta albiinosta, surmaajia valitettavasti löytyy. Rikolliset ovat myös häpäisseet hautoja albiinon ruumiinosista maksettavan palkkion toivossa. Raajattoman albiinon kohtaaminen ei ole lainkaan poikkeuksellista. Tansanialaisten albiinon normaali arki on mahdotonta.

”Missä kuljenkin, tiedän, että joku ajattelee minun olevan kävelevä rahakasa. Vain minun käsilläni nettoaisi pienen omaisuuden. Mutta olemmeko me ihmiset todella niin epätoivoisia, että meidän täytyy tappaa toisemme saadaksemme rahaa?” Torner kysyy.

Hän kertoo rauhallisella äänellä albiinon karmeista kohtaloista. Hengästyttävä lista surmatekoja hiljentää: Pieni Kabula-niminen tyttö menetti vasemman kätensä, joka sahattiin irti tylsistyneellä viidakkoveitsellä. Hyökkääjät tyrehdyttivät verenvuodon tulella ja jättivät tytön tajuttomana maahan makaamaan. Mies yritti myydä albiinovaimonsa ammattirikollisille. Alaikäisiä lapsia löytyy murhattuna ja silvottuna. Perheenjäseniä on viety kodeistaan tai pilkottu läheistensä silmien edessä. Raskaana olleelta naiselta hakattiin kädet irti. Myös hänen syntymätön lapsensa

menehtyi. Torilla on myyty albiinon ranteita. Osa hyökkäysten uhreista selviää menettäen jalan tai käden. Suuri osa menehtyy.

Albiinon on vaikea rakentaa luottamusta muita ihmisiä kohtaan. Osa ihmisistä huutelee avoimesti "fedha!" ("rahaa!"), kun albiino kävelee heidän ohitse. Yksin liikkuminen on pelottavaa. Toisaalta kuka tahansa saattaa pettää ja uhata albiinon henkeä rahan toivossa.

"En voi luottaa naapureihini, en edes sukulaisiini. Jopa perheenjäsenet ovat tappaneet albiinoja ja vieneet heidän ruumiinosiaan noitatohtoreille. Kuka tahansa milloin tahansa voi satuttaa ja tappaa minut. Tuntuu, että nukunkin puoliksi hereillä", Torner kuvaa tilannetta.

Tavoitteena albiinonurten neuvosto

Tornerin henki on uhattuna paitsi albinismin, myös työnsä vuoksi. Hän puhuu asioista, joista pitäisi vaieta ja onkin saanut lukuisia tappouhkauksia.

"Hyvinkin merkittävät henkilöt yhteiskunnassamme ovat uhanneet minua ja käskeneet lopettaa työni. Heidän mukaansa minun ei pitäisi kertoa esimerkiksi ulkomailla noitatohtorien teoista."

Tornerin arkipäivää on matkustaa Tansaniassa kertomassa albinismista, verkostoitua muiden vammaisten ja albiinon oikeuksia puolustavien tahojen kanssa sekä kiertää kyliä, joissa murhia on tapahtunut.

"Kerron ihmisille albinismin lääketieteellisistä syistä sekä elämästä albiinona. Pyrin kiinnittämään myös median huomiota albiinoihin liittyviin väärinkäsityksiin ja virheellisiin uskomuksiin."

Parhaillaan Torner työskentelee rakentaakseen verkostoja nuorille eri tavoin vammaisille ja albiinoille. Hän on jo muodostanut eri kaupunkeihin ja kyliin alueellisia neuvostoja, mutta tavoitteena on kansallinen nuorten vammaisten ja albiinon neuvosto. Se voisi tarjota vertaistukea ja informaatiota muille nuorille. Tornerin mukaan kaikki eri tavoin vammaiset ihmiset joutuvat taistelemaan olemassaolonsa oikeutuksesta Tansaniassa. Jokainen heistä kaipaa kokemusta siitä, että on arvokas.

"Tavoitteeni on, ettei heidän koskaan tarvitsisi olla niin yksin kuin minä lapsena olin. Tärkeää on myös se, että vanhemmat saavat tietoa elämästä vammaisen lapsen kanssa, mitä oikeuksia heillä on, ja mitä albinismi on."

Torner on kiertänyt sanomansa kanssa suurlähetystöjä ja puhunut myös YK:ssa. Vuonna 2008 hän sai ihmisoikeuspalkinnon työstään. Dar es Salaamissa asuva Torner on järjestänyt laajoja rauhanmarsseja ja mediatempauksia. Niiden avulla sanoma albiinon ihmisoikeuksista on levinnyt ympäri Tansaniaa. Vuonna 2008 Tornerin järjestämän rauhanmarssin yhteydessä presidentti Jakaya Kikwete tuomitsi albiinomurhat ensimmäistä kertaa julkisesti. Hän nimesi murhien myötä myös ensimmäisen albiinon, Al-Shymaa Kwegien, maan parlamenttiin. Hänen jälkeensä parlamenttiin on äänestetty toinen albiino, Salum Khalfani Bar'wani.

Viranomaiset hitaita auttamaan

Tansanian hallitus sekä presidentti ovat puhuneet ongelmasta paljon, mutta käytännön toimenpiteet ovat olleet hitaita. Murhiin reagoitiin vasta vuoden kuluttua ilmiön alkamisesta. Onkin epäilty, ettei hallitus halunnut antaa takapajuista kuvaa Tansaniasta juuri, kun oli saatu useita kipeästi kaivattuja investointeja ulkomaita. Myös korruptio on hidastanut reagoimista. Albiinosten ruumiinosia voivat ostaa vain rikkaat, vaikutusvaltaiset ihmiset, joilla usein on yhteyksiä poliittikkoihin – elleivät he itse ole poliitikkoja. TAS:n raporttien mukaan ihmiskaupassa mukana olevat noitatorit ovat usein myös paikallisen poliisin suojeluksessa. Albiinomurhista on kuitenkin langetettu kuolemantuomioita ja pitkiä vankeusrangaistuksia. Vaikka joitakin murhaajia ja välittäjiä on tuomittu, ihmiskaupan suunnittelijat, taustavoimat, noitatorit ja varsinaiset tilaajat sekä ostajat eivät yleensä jää kiinni.

”Ennen kuin heidät tuomitaan, ei ongelma voi ratketa”, Torner korostaa.

Osana taistelua hallitus on vuonna 2009 pidättänyt toimiluvat kaikilta noitatoroilta. Matkapuhelinoperaattorit puolestaan jakoivat puhelimia 350 albiinolle, jotta nämä voisivat vaaran uhatessa soittaa apua. Pääministeri Pinda adoptoi albiinopojan ja totesi puolueensa nuorisjärjestön kokouksessa, että albiinosten tappajiin täytyy kohdistaa voimakkaita vastatoimia. Tansaniassa on myös otettu käyttöön ilmiantolomakkeet, joilla voi nimettömästi paljastaa viranomaisille tietoja albiinosten surmaajista. Parlamentissa toimivat albiinot ovat vieneet läpi aloitteen väestönlaskennasta albiinosten todellisen määrän selvittämiseksi. Tuo rekisteröinti on edellytys erilaisille tukitoimille.

”Olen albiinokansanedustajista ylpeä. He voivat vaikuttaa rakenteisiin sisäpuolelta. Samalla tiedän, että he ovat poliittisen korrektiuden sitomia. Minä puolestani voin puhua avoimesti, enkä vaikene enää mistään”, Torner toteaa.

Pakolaisleirillä kotimaassa

Tuohon vaikenemattomuuteen on jälleen uusi syy. Viime vuosina hallitus on perustanut vartioituja leirejä eri puolille Tansaniaa. Lukemattomat albiinolapset on viety turvattomien olojen vuoksi noihin pakolaisleirejä muistuttaviin olosuhteisiin. Punaisen Ristin mukaan jo vuonna 2009 noin 300 albiinolasta ja -nuorta piileskeli vammaisille tarkoitetuissa kouluissa ja hätämajoituksessa Tansaniassa. Suurin osa leirejä asuttavista albiinoista on naisia ja lapsia, jotka miehet ja koko yhteisö on hylännyt. Toisaalta perheitä painostetaan lähettämään albiinoperheenjäsen leirille, pois kotikylästä. Paineet erityisesti maaseudulla eläviä albiinoja kohtaan ovat kovat; heidän uskotaan tuovan epäonnea ja halutaan lähtevän.

”Kierrän ympäri Tansaniaa etsimässä noita leirejä. Käyn siellä tervehtimässä lapsia, jotka kysyvät, milloin he pääsevät kotiin tai saavatko he mennä takaisin kouluun. En osaa vastata heille mitään. Mitä sanoisin? Näillä lapsilla ei ole minkäänlaista tulevaisuutta, koska heidän turvallisen kotiinpaluunsa eteen ei ole tehty mitään. Olen viime aikoina havainnut, että myös merkittävä määrä aikuisia albiinoja on eristetty noille leireille”, Torner kuvaa. Hän korostaa, että kyseiset leirit ovat häpeällinen toimenpide. Ne yksinomaan lisäävät syrjintää. Todellinen ratkaisu ovat

koulutus, ymmärrys, myötätunto ja inklusiivinen yhteiskunnan kehittäminen kaikille tasa-arvoiseksi paikaksi.

”Noista leireistä tulee vankiloita. Siellä ei voi tehdä mitään, eikä sieltä pääse pois. Kyseessä on pakolaisleiri oman maan sisällä, oman yhteiskunnan jäsenille! Leirien sijasta jokaiselle albiinolapselle tulisi taata mahdollisuus koulunkäyntiin ilman pelkoa henkensä menettämisestä. On kamalaa vieraila leireillä ja kuulla 4-vuotiaiden puhuvan keskenään siitä, että heidät saatetaan murhata.”

Leireillä elävien albiinolasten kohtaaminen oli yksi merkittävä sysäys Tornerin aktivistiuran sananmukaiselle huippuhetkelle. Elokuun 8. päivänä hänestä tuli ensimmäinen Kilimanjaro-vuoren huipulle kiivennyt albiino.

”Päätin tehdä tuon matkan kaikkien vaiennettujen albiinon puolesta. Huipulla huusin: ‘Albiinot ovat ihmisiä, heitä ei saa surmata!’ Halusin osoittaa koko Tansanialle, Afrikalle ja maailmalle, että albiino kykenee samaan kuin muutkin ihmiset. Ansaitsemme ihmisarvon, emme häpeää, erottelua, kärsimystä ja murhia. Kiipesin kaikkien niiden albiinolasten puolesta, jotka ovat joutuneet jättämään kotinsa ja vanhempansa toisten ihmisten vihan vuoksi.”

Koko keskustelun ajan ilmassa leijuu kysymys: mitä ihmettä asialle on tehtävissä?

”Tieto vähentää tuskaa. Emme tarvitse sääliä vaan ihmisoikeuksia, jotka tulevat koulutuksen myötä. Jo nyt elämä kaupungeissa albiinona on helpompaa kuin maaseudulla. Ihmiset ovat koulutetumpia ja tietävät albinismista enemmän. Keskeistä on siis informaatio. Epäilen, että vieläkin merkittävä osa tansanialaisista uskoo, että esimerkiksi sormeni toisi heille suuren menestyksen. Toisaalta rahalliset paineet mutkistavat tilannetta.”

Tansanian albiinoyhteisö TAS taistelee albiinon oikeuksien puolesta ja pyrkii järjestämään valistusta sekä koulutusta. TAS on järjestänyt myös kursseja jäsenilleen, jotta työllistyminen mahdollistuisi. Vaikuttaminen on kuitenkin hidasta rahapulan vuoksi.

”Taloudellinen apu on välttämätöntä, jotta voimme tukea albiinolasten koulunkäyntiä. Lukutaidottomina he eivät tiedä oikeuksiaan. Haluaisinkin perustaa säätiön, jonka kautta voitaisiin rahoittaa myös tiedotuskampanjoita, kouluttaa opettajia, uskonnollisia johtajia ja median edustajia. Tärkeää on myös ihosyövän vastainen työ. Tähän kaikkeen tarvitaan rahaa.”

Kansainvälisen yhteisön painostus tarpeen

© Kari Botas, taken at the Seminar

Suomessa Torner vieraili lokakuun alussa. Hän saapui maahan Abilixen ja Fida Internationalin Suomen osaston vieraana ja puhui vammaisjärjestö Abilixen, ihmisoikeusjärjestö KIOSin sekä Siemenpuusäätiön järjestämässä ihmisoikeusseminaarissa albinismista ja albiinomurhista Tansaniassa.

”Suomalaiset järjestöt ovat toimineet aktiivisesti Itä-Afrikan vammaistyössä. On tärkeää pyrkiä vaikuttamaan myös Euroopassa päättäjiin, mediaan ja järjestöväkeen, jotta he taistelisivat puolestamme. Tarvitsemme kansainvälisen

yhteisön painostusta. Tansanian korruptoidussa ilmapiirissä olemme äärimmäisen yksin.”

Joissakin länsimaissa Torner on havainnut, että asiasta puhumista on haluttu välttää, jottei lietsottaisi rasismia afrikkalaisia ja ”heidän primitiivisiä tapojaan” kohtaan.

”Tämä on ymmärrettävää, mutta turhauttavaa. Rasistejahan ovat juuri nuo noitatohtorit, jotka tapattavat ihmisiä heidän ihonvärinsä vuoksi.”

On silti totta, ettei kaikkia parantajia tule sotkea ihmisten köyhyyttä hyödyntäviin puoskareihin ja noitatohtoreihin.

”Tansanian eri kulttuurien parissa toimii toki paikallisia kansanparantajia, jotka tuntevat esimerkiksi lääkitseviä yrttejä ja siirtävät perinteitä eteenpäin. He ovat myös kyläyhteisöjen ihmissuhteiden asiantuntijoita ja taitavia ratkaisemaan konflikteja. Eivät kaikki heistä ole sotkeutuneet albiinomurhiin.”

Suomalaisen ihmisoikeusväen keskuudessa Tornerin seminaariesitelmä nostatti voimakkaita reaktioita. Suuri osa heistä kysyi, voiko ilmiö todella pitää paikkansa, voiko tällaista tapahtua. Noista tutuista reaktioista Torner onkin muotoillut työnimen kirjalleen, jota hän parhaillaan kirjoittaa. Tuossa teoksessa Tornerin oma elämäntarina kietoutuu Tansanian albiinosten todellisuuteen ja murha-aallon dokumentointiin.

”Suunnittelen kirjan nimeksi *Unbelievable but True*. Myös BBC tekee parhaillaan aiheesta dokumenttia.”

”I Have Been to the Mountaintop”

Torneria vastapäätä istuessaan ei voi välttää kysymästä, kuinka paljon häntä pelottaa. Vastaukseksi kysyjä saa vaikuttavan tarinan.

”Kun vierailin USA:n suurlähetystössä Dar es Salaamissa, sain lahjaksi Martin Luther Kingin viimeisen puheen. Tuolloin en vielä tiennyt, että minusta tulisi ensimmäinen Kilimanjaro-vuorelle kiivennyt albiino. Mutta kun nyt luen *I’ve Been to the Mountaintop* -puhetta, minun tekisi mieli palata suurlähetystöön ja todeta, ’I have, too!’”

King julisti: *”I don't know what will happen now. We've got some difficult days ahead. But it doesn't really matter with me now. Because I've been to the mountaintop. I don't mind. Like anybody, I would like to live - a long life; longevity has its place. But I'm not concerned about that now. I just want to do God's will. And He's allowed me to go up to the mountain. And I've looked over. And I've seen the Promised Land. I may not get there with you. But I want you to know tonight, that we, as a people, will get to the Promised Land. So I'm happy, tonight. I'm not worried about anything. I'm not fearing any man.”*

Torner toteaa, ettei hänkään enää pelkää. Hän on menettänyt monta ystävää matkan varrella ja kokee, että hänen täytyy taistella heidänkin puolestaan.

”Jos minut tapetaan, uskon, että viestini jää elämään. Nuorten albiinosten keskuudessa kasvaa heitä, jotka uskaltavat jatkaa tätä työtä. Vaikenen kyllä heti, kun yhteiskuntamme on oikeudenmukainen. Siihen asti huudan vuorenhuipulla, niin kauan kuin saan elää.”

Pian sen jälkeen, kun Josephat oli palannut Tansaniaan, hän lähetti sähköpostin. "Viime yönä 9-vuotiaan albiinopojan kimppuun hyökättiin, ja hänen vasen käsivartensa silvottiin. Olen juuri matkalla tapahtumapaikalle. Voi, kuinka surenkaan. Veljeni ja sisareni ovat vaarassa. Tuon pojan nimi on Adam. Hän on nyt sairaalassa, mutta aion jo tänään tavata yhteisön johtajia kuullakseni, mitä tapahtui. Kerrottehan tätä tarinaa eteenpäin. Kertokaa, että taistelu jatkuu."

Tansanialainen poikamme, Jeremia.

Kertomus kummiudesta ja ystävydestä välillä Suomi-Tansania.

Kirjoittaja on Anja Mallat Kouvolan Elimäeltä

Oli loppuvuosi 2003. Mieheni Erkki, minä ja nuorempi tyttäreemme perheineen saimme kummioppilaaksemme Tansaniassa Kidugalan lukiossa opiskelevan Jeremian Suomen Lähetysseuran kautta. Ehdimme vaihtaa hänen kanssaan muutaman kirjeen kummiyhdyshenkilön välityksellä. Yhteys SLS:n kautta kuitenkin päättyi Jeremian suorittettua ylioppilastutkinnon toukokuussa 2004.

Saimme jo uuden kummikohteen, jälleen Tansaniassa. Mieltäni kuitenkin askarrutti myös Jeremian tilanne ja tulevaisuus, joten otin yhteyttä häneen kirjeitse vuoden 2004 lopulla. Osoite oli Tazara Kongolon louhoksille Mbeyan seudulle, missä hän oli ollut lyhytaikaisessa työssä lomansa aikana. Tämä osoite oli mainittu eräässä hänen kirjeessään.

Näin jälkikäteen ihmettelen, että se kirje löysi perille, vaikka hän oli jo Kigoman seudulla sukunsa asuinsijoilla. Moni muu kirje vuosien varrella ei koskaan saapunut päämääräänsä Tansaniassa, vaikka osoite oli tuore ja oikea.

Sain Jeremialta vastauksen, jossa hän kertoi ensinnäkin puuttuvasta syntymätodistuksesta, mikä seikka jo esti häntä pääsemästä asioissa eteenpäin, sekä toiveistaan jatko-opintojen suhteen. Hän haaveili opiskelusta yliopistossa, vaikka hänellä ei tuntunut olevan sellaiseen taloudellisia mahdollisuuksia. Perhe oli hajonnut jo aikoja sitten ja isä, joka oli ollut Jeremian ja hänen veljensä huoltaja, oli kuollut v.1998.

Aloin tarmokkaasti ottaa selvää ensin SLS:sta heidän mahdollisista ohjelmistaan ja stipendeistään koulutuksissa ammatteihin tai valmistaviin tutkintoihin. Sain kuulla, että stipendiaatit valitaan Tansanian päässä sikäläisten toimikuntien toimesta. Muuta ammattikoulutusohjelmaa ei SLS:lla silloin Tansaniassa ollut.

Seuraavaksi aloitin varovaisen tiedustelun lähisukulaisiltani, olisiko vapaaehtoisia varojen lahjoittajia, jos yrittäisin perustaa "stipendirahaston". Jokainen osallistuja voisi itse määrätä summan, johon sitoutuisi vuodessa, arviolta neljän vuoden ajaksi. Sainkin alustavia lupauksia. Lisäksi lähestyin kotiseurakuntaani, joka myös lupautui olemaan ns. varmistajana. Nyt soitin Tansanian lähetystyöstä kotimaan jaksolla olevalle seurakuntamme nimikkolähetille, kysyen neuvoa mahdollisesta yksityisestä tukemismallista. Hän sanoi, ettei kehoita sellaiseen, mutta ei kielläkään. Hänen mielestään ottaisimme aikamoisen riskin. Hän lupasi kuitenkin kysyä tuntemaltaan henkilöltä, joka oli ollut Jeremian opettajana Kidugalassa, mitä hän oppilaastaan muistaisi. Opettajan lausunto oli: "moitteeton ja tunnollinen oppilas ja koulumenestyskin kohtalainen". Tämän varassa päätimme uskaltaa.

Kaikkeen tähän oli aikaa kulunut kuukausia, enkä ollut halunnut antaa Jeremialle mitään turhia toiveita. Jälleen lähestyin häntä kirjeitse. Hän oli tällä välin syntymätodistuksensa saanut. Kerroin hänelle kannatusrenkaasta "Jeremia's Friends in Finland" ja että hän voisi hakea haluamaansa tiedekuntaan yliopistoon, joka on hinnaltaan kohtuullinen. Ilmoitin summan, jonka vuosittain voisimme saada kokoon.

Opiskelu

Syksyllä 2005 Jeremia kirjoitti, että hän on aloittamassa St. Augustine University of Tanzania yliopistossa Mwanzassa kurssilla, josta valmistutaan liikehallinnon kandidaatiksi. Me - Jeremia's Friends in Finland - olimme valmiina. Kannattajat siirsivät lahjoituksensa keräilytilille ja niin maksettiin ensimmäisen lukukauden opiskelu, yliopiston laskun mukaan osa suoraan yliopistolle ja osa Jeremian avaamalle tilille pankkiin.

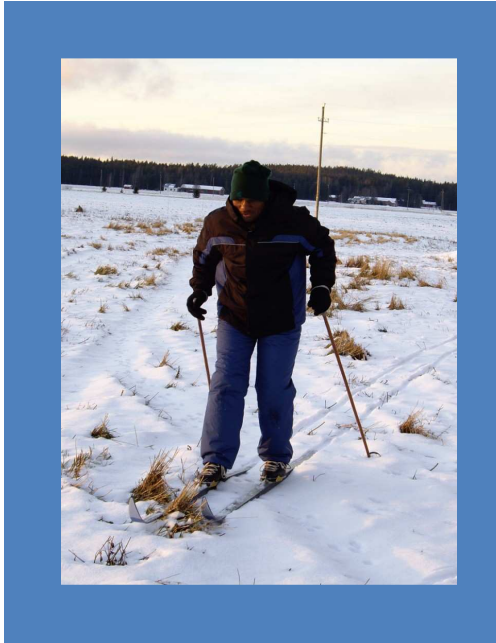
Tässä mainittakoon, että minun kielitaitoni on kurja: muutaman vuoden englanninopiskelu lapsuudessa ja siitä aikaa jo viisikymmentä vuotta ja opitut taidot käyttämättöminä ruostuneet. Minä kuitenkin sain tehtäväkseni aloittaa tukirenkaan sihteerinä, rahastonhoitajana ja juoksutyttönä, koska olin pärjännyt sanakirjan kanssa tähänkin asti kirjeenvaihtoa hoitaen ja olin kaikkein joutilain. Sain tästä kaikesta kuitenkin sysäyksen mennä kansalaisopistoon kohentamaan englanninkielen taitoani. Ikävää vain, ettei sanasto tunnu tarttuvan enää ikäihmisen muistiin.

Näin vuodet kuluivat. Jeremia suoritti vuosittain eteen tulleet urakkansa opinnoissaan. Jeremia's Friends in Finland pysyimme kaikki terveinä ja jokainen jäsen piti huolen maksuista, joihin oli sitoutunut. Kirjeet kulkivat Suomen ja Tansanian välillä, tännepäin yleensä varmemmin. Rahaliikenne pankkien välityksellä ei tuottanut vaikeuksia. Jeremia raportoi meille rahamenoistaan ja saamistaan arvosanoista.

Olin ajatellut, etten koskaan tule tarvitsemaan ATK-taitoja elämäni aikana. Sain kuitenkin tyttäreiltäni ikääntyneen tietokoneen, kävin ikääntyneiden henkilöiden ATK-kurssin ja niin päättyivät hankaluudet postikirjeiden suhteen. Sähköposti palveli oivallisesti nopeana keinona yhteydenpidossa kevästä 2007 lähtien. Meille avautuivat myös SAUT:in (yliopiston) sivuilta suoraan Jeremian koetulokset, kun hän ilmoitti osallistumisnumeronsa.

Keväällä 2008 hän jo arveli mahdollisesti valmistuvansa marraskuussa samana vuonna. Tiedustelimme häneltä, haluaisiko hän tulla Suomeen vieraaksemme "valmistujaislahjana" ja nähdä joko meidän valoisa kesäyömmme tai pimeän talvemme. Hän valitsi pimeän talven.

Jeremia valmistui liikehallinnon kandidaatiksi 22. marraskuuta 2008.

Yhteinen jouluaika

Aloitin innolla Jeremian matkan valmistelut jo elokuussa 2008. On mainittava, että Tansanian Suomen Suurlähetystön hyvät ja nopeat neuvot asiassa kuin asiassa suorastaan ihmetyttivät. Heidän kanssaan oli ilo asioida. Jeremian passin saannin viipyminen aiheutti kaikkein pahimmat sydämentykytykset.

Lauantaina 20.joulukuuta 2008 saimme ottaa vastaan odotetun vieraamme Helsinki-Vantaan lentoasemalla. Tullissa hän viipyi, kun tiukasti täyteen pakattu tuliais-kassi tarkastettiin siellä esine esineeltä. Kyllä se kassillinen meitä saajiakin runsaudessaan ihmetytti.

Helsingin seudulla ei ollut lunta, mutta ajaessamme Elimäelle, kohti pohjoista, maa oli valkoinen. Suomalaisen maaseudun talvimaisema esittäytyi afrikkalaiselle vieraille edukseen.

Kotonamme olivat maalaisjoulun valmistelut vielä kesken, mutta Jeremia heittäytyi välittömästi mukaan kaikkeen hänelle ennestään uuteen ja outoon. Hän leipoi joulupiparkakkuja, osallistui siivoukseen ja rosollin tekoon. Joulukuusen kaataminen lumisesta metsästä lankesi myös hänen tehtäväkseen. Työssä opastajia ympärillä kyllä riitti.

Jouluaattoillaksi lämmitettiin vanha pihasauna, joka on enää harvoin käytössä, mutta josta saunoja saa parhaat löylyt. Isä-Erkki näytti mallia, miten saunasta mennään alasti suoraan lumihankeen (joka oli niukahko) vilvoittelemaan. Jeremia ei jäänyt yli seitsemänkymmistä Erkkiä huonommaksi, vaan urhoollisesti kieri lumessa. Kertoi sen olleen hullua ja hauskaa. Perheen muut miehet eivät edes kokeilleet. Jeremiasta tuli saunan ystävä, mutta lumessa kierimisestä ei tullut tapaa.

Joka aamu hän kyllä halusi käydä paljain jaloin ulkona tunnustelemassa lunta ja pakkasta. Joulua vietettiin muutenkin suomalaisen tyyliin kirkkomatkoineen, sukulaisvierailuineen ja joulupukkeineen.

Jeremia oli kiinnostunut suomalaisten luonteesta, elämäntyylistä, suomen kielestä, yhteiskuntarakenteesta, elinkeinoista ja kaikesta mahdollisesta. Joulun jälkeen, kun perheemme nuori väki lähti koteihinsa ja työhönsä, alkoi sanakirja näytellä entistä suurempaa osaa yrittäessäni selostaa asioita. Aloin tehdä myös listaa asioista, joita en pystynyt selvittämään sanaston tai tiedon puuttuessa. Kun perheemme nuoret taas tulivat käymään, käytiin listaa läpi.

Lunta pelloilla ja jäätä Tallus-joessa oli sen verran, että hiihtoa ja luisteluakin päästiin kokeilemaan. Kävimme myös museoissa ja konserteissa, sekä Lappeenrannan ja Joensuun yliopistoilla. Jeremian koulutoveri Kidugalan ajoilta opiskeli tuolloin parhaillaan teologiaa Joensuussa.

Jeremian 28-vuotissyntymäpäiväkin ajoittui sopivasti tälle vierailuajalle. Leivottiin kakku, joka tietenkin koristeltiin vuosia vastaavalla määrällä kynttilöitä.

Nelisen viikkoa kului nopeasti. Paljon oli yritetty nähdä ja kokea tuona aikana, mutta paljon tuntui vielä jäävän kokematta ja näkemättä. Jeremian vierailu lähenee loppuaan.

Aamuyöllä 17. tammikuuta 2009 lähdimme ajamaan Elimäeltä Helsinki-Vantaalle. Vaiteliaina joimme jäähyväiskahvejamme lentoaseman kahviossa, ennen kuin Jeremian oli siirryttävä porttien taakse. Mietimme siinä, niin saatettava kuin saattajatkin: "Ehkä jonakin päivänä tapaamme jälleen".

Mitä kuuluu tänä päivänä?

Yhteydenpito on vuoden kuluessa harventunut. Ihmekös tuo, nuori mies on kiireinen ja elämä edessä. Tärkeimmistä asioista olemme saaneet tietoja, kuten työn aloittamisesta koulutusta vastaavassa virassa.

Toinen suuri uutinen, joka meidät sai iloiseksi, oli se, kun poikamme Jeremia perusti perheen. Hänellä on nyt puoliso, sekä poikavauva nimeltään Nsengiyumva, minun ja Erkki-*babun* nuorimmainen *mjuku*.

Sykähdyttävän ilon koin uudenvuoden yönä, kun kello 00.30 heräsin puhelimen soittoon ja vastattuani kuulin suomen kielellä, afrikkalaisella korostuksella: "Täällä Jeremia. Hyvää uutta vuotta, äiti"!

Our Tanzanian son, Jeremia.

A story about support and friendship.

—
by Anja Mallat from Elimäki , Kouvola area

The year 2003 was ending. My husband Erkki, my younger daughter with her family and I got a God-student (sponsored student) named Jeremia via the Finnish Evangelical Lutheran Mission (FELM). He studied at Kidugala Lutheran Seminary's high school. We had the chance to correspond with him by sending a few letters via the contact person at FELM. However, the connection via FELM ended after Jeremia passed the matriculation exams in May 2004.

Our family already got a new student to support, in Tanzania again, but I was still concerned about Jeremia's situation and future. So, I contacted him by letter later in 2004. The address I had was Tazara Kongolo Quarry, near Mbeya. He had worked there for a short time sometimes during his vacation. However, now afterwards I am surprised for the letter got through to Jeremia, because he had already left for Kigoma area, where his relatives are living. Contrary to this, many other letters never reached their destination during these years, although the addresses were current and correct.

Jeremia replied by telling us first that he was missing his birth certificate, which kept him from getting onwards with his dream to continue his studies. He had hoped to study at university, although it seemed financially impossible. His family broke apart a long time ago and his father, who had been the caretaker of Jeremia and his brother, had passed away in 1998.

Very eagerly I started to find out about scholarships for vocational trainings or for pursuing other types of degrees. My first address was FELM. I had heard that the students supported by FELM scholarships would be chosen in Tanzania by local committees. At that time FELM had no other programs for vocational training in Tanzania.

Then I began to ask my close relatives for voluntary contributions of money, if I would try to set up my own "stipend fund for Jeremia". Everyone could decide the

sum, which she/he could afford to contribute yearly, for a roughly estimated four years period. I even received preliminary promises. Beside that, I had contacted my home parish and one also promised to act as so-called "safety".

Next I phoned a particular missionary-lady of my parish. She had worked in Tanzania and was home at that moment. I asked her advice on how to organize a private support network to Jeremia. She didn't actually say the idea was great, but she didn't say that we would be foolish doing this either. According to her, we would nevertheless take a quite big risk. She, however, promised to ask a reference from her friend, who had been teaching Jeremia at Kidugala. The statement of the teacher was: "Impeccable and conscientious student having the moderate scholastic achievement". Based on that, we decided to venture.

All this has taken a few months and I hadn't wanted to raise any empty hopes in Jeremia. But now I contacted Jeremia by letter again. Meanwhile, he had got his birth certificate. I told him about our idea of a supporting network team called "Jeremia's Friends in Finland" and that he could apply for studies at some university, which would have reasonable fees. I informed him about the sum of money that we would be able to gather by the team annually.

Studies

In autumn 2005, Jeremia informed us that he was registering to Saint Augustine University of Tanzania (SAUT) at Mwanza, aiming at a Bachelor of Business Administration. We - "Jeremia's Friends in Finland" - were ready. The supporters transferred their contributions so that the first semester's fees could be paid. This was done according to the university's invoice - one part directly to SAUT and another part to Jeremia's own account.

During the coming years, I began acting as a secretary, finance master and errand girl of the supporting team. First, I managed with the dictionary and later, I went back to school to brush up my English. However, it is irritating to feel that new words don't stick to mind for an elderly person.

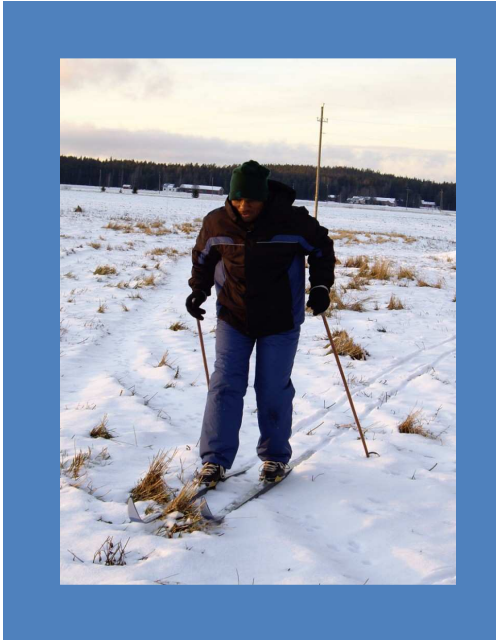
Nevertheless, the years passed by. Jeremia reached the goals of studying year by year and we, Jeremia's Friends, stayed healthy and everyone took care of the promised payments. Letters moved between Finland and Tanzania, generally better from Tanzania to Finland. The bank transfers were smooth and Jeremia reported to us regularly about his costs and exam results.

I had thought that I will never need ADP-knowledge in this life, but there you go, I got an old computer from my daughter and I attended an ADP-course directed at elderly persons. As a consequence, the difficulties with postal letters ended. Email traffic has served us fine since the spring 2007. SAUT's websites also opened straight to us to see Jeremia's results, when he told us his exam code.

In spring 2008, he estimated that his graduation will be in November the same year. We asked for his preferences to visit Finland and us - this was to be our

“graduation present” - and whether he would like to either see our light summer nights or rather the dark wintertime. He chose the winter.

Jeremia got his degree “Bachelor of Business Administration” on the 22nd of November 2008.

Christmas-time together

My eager preparations for Jeremia’s visit had started in August and I like to mention the fast and kind advices by officers from Finland’s Embassy in Tanzania. It was very pleasant cooperating with them. However, the delay to get Jeremia’s passport caused the worst heartbeats.

On Saturday the 20th of December 2008, we gladly welcomed our long awaited visitor at Helsinki-Vantaa airport. He delayed at customs, because his fully filled bag of gifts was inspected article by article. That abundance of the gifts made us, the recipients, wonder, too.

Helsinki area didn’t have a snow cover, but when we drove to Elimäki towards the north, the ground was white. The winter view of Finnish countryside showed itself from its best side. At our home, the preparations for Christmas were still unfinished. Jeremia spontaneously threw himself into all the strange and new things. We baked gingerbread cookies, cleaned the house and made beetroot-salad together. He also had to cut the Christmas tree in the snowy forest. True enough, there were many counsellors around him.

For Christmas Eve the old sauna in the yard was heated. It is rarely used nowadays, but it gives the best steam. Father Erkki showed Jeremia how an undressed man goes straight from the sauna into the snow to cool himself. Jeremia wasn’t hesitating a second and he bravely rolled around in snow, too. He said it was crazy and fun.

After that Jeremia became a friend of the sauna, but rolling in the snow didn’t really become his habit. However, every morning he wanted to go out barefooted feeling snow and frost.

As usually, Christmas was celebrated by going to church and visiting relatives and meeting Santa. Jeremia was interested in Finns’ character, lifestyle, language, social structure, sources of livelihood and all other things. After Christmas, when the young members of our family had left home back to their work, the dictionary played again an even more remarkable role. I tried to explain many things with it, but needed help from our younger family members.

There was just enough snow on the field and ice on Tallus-river to try skiing and skating. We also went to museums and concerts. Jeremia visited both, Lappeenranta and Joensuu University, even more so as Jeremia's mate from the Kidugala-time was studying theology in Joensuu at that time.

Jeremia's 28th birthday took place right during his visit and of course we baked a cake decorated with the equivalent number of candles. Those four weeks passed by very quickly. We had tried

to make Jeremia see and experience a lot of places and things during that time, but we felt that so much more should have shown and done, but Jeremia's visit was ending.

After midnight on the 17th of January 2009, we started to drive from Elimäki to Helsinki-Vantaa airport. In the Airport Café we silently drank our "goodbye-coffee", before Jeremia's started moving towards the gates. Everyone thought: "Maybe we'll meet each other again one day".

How is it going today?

The messages have moved more rarely during the last years. We don't wonder, because the life of a young man is busy – his life is still ahead of him. We have been informed about the most important news that Jeremia started office work fitting his education. Another great news that delighted us was that our son Jeremia is now having a family of his own - he has a spouse and a baby boy named *Nsengiyumva*, my and Erkki-*babu's* youngest *mjukuu*.

At New Year night 2010, I experienced a heart-jumping joy. At 00.30 I woke up by the telephone ringing. There he was, speaking Finnish with the typical African accent: "Täällä Jeremia! Hyvää Uutta Vuotta, äiti (It's Jeremia! Happy New Year, mother!).